

de Lidelser og Arbejde, maa tages med i Betragtning.

Da vi ved, at De er stærkt optaget, har vi nærmet os paa denne Maade, men skulde Deres Svar paa dette alvorlige Spørgsmaal ikke blive tilstrækkelig klart og tilfredsstillende, beder vi om, at De vil modtage en Deputation af Repræsentanter fra vore Organisationer, eller hvis De ikke selv kan modtage os, da udse andre af Regeringens Medlemmer, som Deres Stedfortrædere.»

## Litteratur.

*Hjalmar Crohn:* Legenden och Medeltidens latinska predikan och »exempla« i deras värdsättning av kvinnan. Helsingfors 1915.

Denne interessante Bog er bygget paa omfattende Studier rundt om i

Europas Biblioteker. Ved sit Emne har den for Kvinderne en særlig Interesse, men opbyggelig kan man ikke kalde denne overvældende Samling af Beviser paa, i hvilken Grad Kvinden i mange hundrede Aar var Syndebuk for Manden, den evige Genstand for hans Vid og Bagtalelse, medens hun tavs og værgeløs maatte taale og demoraliseres af det Rygte, han gav hende.

Arbejdet er i ligelig Grad viet de tre Kilder, gennem hvilke Menneskene i Middelalderen har faaet deres aandelige Næring: *Prædikener*, som direkte tjente til Paavirkning af Folkens Livsanskuelse og Moral. *Legender*, som, ved at være Fortællinger, om hellige Mænds Fristelser og Sejre over Djævelens Anløb gennem Kvinden, tjente Menneskene til Opbyggelse og Efterfølgelse. Og *»Exempla«*, der er lutter Smaahistorier og Anekdoter om samme Tema, men af folkelig Art.

Det fælles i disse tre »Aandsarter« er Middelalderens Mænds lidenskabelige Optagethed af Kvinden, en ihærdig Stræben efter at fortælle om,

hvilket slet og skadeligt Væsen hun er, fuld af Fejl og Laster, og som skabt til Mandens Pine og Fordærv. Hun skaber ham Helvede i Livet, og sikrer ham Helvede efter Døden. —

Det bogstavelig talt forrykte Forhold mellem Kønnene, som ytrer sig bl. a. i denne Forfølgelse af Kvinden, har sin Grund i Kirkens Askeselære. Forf. indleder sit Arbejde med et Citat af *Harnack* om, at man i vore Dage indenfor Protestantismen vanskelig gør sig Begreb om, i hvilken Grad Askesen i 4de og 5te Aarh. e. K. beherskede Menneskenes Fantasi, Tanke — Livet i hele dets Omfang. Der eksisterede kun én virkelig Op-gave: Afhold fra kønslige Forbindelser. Men Askeselæren pinte hele Middelalderen og har sine Udløbere frem i vor Tid, og vil fortsætte sig, især naturligvis indenfor Katholicismen.

Fra de første Aarh. e. K. blev Kampen mod Kønndriften for den Kristne bydende Pligt. Jomfrueligheden er Dyderens Blomst, og med Forherligelsen af Askesen følger en tilsvarende Nedsættelse af Ægteskabet og af Kvinden, idet Vurderingen foregaar

## Brandmajoren.

Jeg havde selvfølgelig ventet ham, hans Fornærmelse sidst, vidste jeg godt, skulde ikke afholde ham fra at indfinde sig, saa snart han igen vejrede en Uret mod Kvinderne i Almindelighed og Dansk Kvindesamfund i Særdeleshed. Saa hørte jeg da atter en sildig Aften den velkendte Lyd af hans tunge Trin i den alderstegne Trappe, og efter en kort, politimæssig Banken traadte han ind i »Kvinden og Samfundet«s Redaktionsstue med en mørk og tilknapet Mine.

»Ja — jeg ved jo ikke, om man sætter Pris paa at høre min Mening,« begyndte han, »men jeg har som bekendt ikke Respekt for noget-somhelst i Verden uden Sandheden — og Sandheden er den, at I lader Jer tage ved Næsen. Det skulde bare være mig, som havde Jere Kort paa Haanden, saa skulde I se, hvor jeg skulde spille dem!«

»Sid ned,« sagde jeg venlig.

»Ja, jeg gaar ellers straks,« svarede han og lod sine 200 Pund falde ned paa den paalideligste af Kontorets Stole, som jeg behændig skød hen til ham. »Jeg er ikke den, som

prakker andre mine Meninger paa — men min Mening er ellers, om I bryder Jer om at vide den, at alle Partier har været lige gode om at sætte Jer og Jeres Valgret paa Porten. Se I nu til, naar den slipper ind igen!«

»Ikke alle Partier,« indvendte jeg beroligende. »Venstre har da bestemt sat sig imod Udsættelsen. Husk blot, hvad der stod at læse i »Tiden« for 11. Februar. »Navnlig de nye Vælgere, Kvinderne, har Krav paa, at Grundloven træder i Kraft den Dag, den er fastsat. Der maa tvingende, ekstraordinære Omstændigheder til, hvis Venstre...« Resten af mit Referat druknede i den Helvedes Latter, som drønedes fra hans mægtige Brystkasse, mens han stemte sine 200 Punds Vægt mod Stoleryggen, saa den truede med at skilles fra Sædet. Jeg saa irriteret paa ham. »Ja — De kan jo selv læse det, hvis De tror, jeg refererer forkert. »Tiden« ligger hene i Reolen. Jo — Venstre kan vi ikke beklage os over, det har vist, at det ved, hvor Retten findes i denne Sag.« — Jeg vilde rejse mig, men han vinkede med Haanden, at jeg skulde blive siddende.

»Aa Gud, jeg kender det alt sammen,« stønnede han, endnu i Kamp med sin Latter; »men Handlingerne, hvor bliver Handlingerne af?«

»Venstre har erklæret ikke at ville stemme for Udsættelse,« sagde jeg med et misbilligende Blik. »Jeg finder ikke, her er noget som helst at gøre sig lystig over.« Men mit Blik forfejlede ganske sin Virkning, og Latteren tog nu ganske Magten fra ham.

»Stemmer ikke — stemmer ikke!« kvækkede han halvkvalt, mens Stolen vuggede frem og tilbage under ham, som var den sat paa Gænger. Jeg for op. »Hvad stemmer det ikke? nu skal De minsanden læse, hvad der staar i »Tiden«, enten De vil eller ej —«

»Dunk mig i Ryggen!« kommanderede han, og frembød virkelig i Øjeblikket alle Symptomer paa Kvælning. Jeg slog ham af et godt Hjerte med begge mine knyttede Hænder i Ryggen. »Stemmer ikke!« røg det ud af hans Hals, og efter et nyt Dunk midt mellem Skulderbladene fulgte Ordene: »Venstre stemmer ikke!«

Mine Hænder sank ned, og jeg stirrede forvirret paa ham. »Ja — men Venstre fastholder sit Standpunkt, at Grundloven bør træde i Kraft til Sommer. Venstre kan ikke med sin bedste Vilje se nogen Grund til at udsætte Valget for Landets Sikkerheds Skyld.«

»Handlinger!« brølede Brandmajo-